

PETUR MOHR DAM slóknadur

Tað kendist sum eitt nívandi skýggj søkk seg nið-
uryvir Havnina, tá fólk í gjár varnaðust, at merkið
varð drigið á stong úti í Tinganesi, fyrri síðani at
verða hongt í hálva stong, og stutt eftir sóust
floggin so við og við verða drigið á hálva stong
kringj allan Havnar bý.

Føroya lögmaður var farin, hann var stillisliga
sovnaður inn í deyðan eftir at hann hevur verið
sjúkur og ofta seingjarliggjandi alt hetta árið.

Petur Mohr Dam andaðist í
gjár, friggjadagin 8. november
kl. 13.30 á Landssjúkrahúsi-
num.

Petur Mohr Dam er føddur í
Skopun 11. august 1898, og var
sostatt 70 ára gamal.

Fyri 7 vikum síðani varð P.
M. Dam lagdur inn á Lands-
sjúkrahúsið, beint áðrenn hann
eftir ætlanini skuldi verða leið-
ari av sendinevndini til Grøn-
lands, men hevur annars alla
tíðina verið aktivur í lögman-
starvi sínum og hava fundir
verið hildnir úti á sjúkrastovu
hansara alla hesa tíð, til so seint
sum mikkudagin í hesari vikuni.
Fyriradagin tók sjúkan so brádd
liga og ringa vend, og nú kom
so endin bráðliga.

Vit kenna djúpa samkenslu
við hansara nærmastu, men eis-
ini verður saknaðurin og sorgin
at kennast víða hvar um landið
nú *Petur Mohr Dam er farin*.

Tá floggin fóru í hálva stong
kendist tað skjótt sorgardámur
á fólk og skjótt frættist mun

av munni, at Petur Mohr Dam
var farin.

Menn fara — maður kemur í
mans stað, men fáur verður
hann, sum so iðin, so treystliga
og klókliga er sameindur í tí
manni, sum nú er farin. Hann
stríddist alla sína tíð, hann
stríddist til deyðan.

Tað hevur ongantið, meðan
Petur Mohr Dam hevur staðið
í broddi javnaðarflokksins verið
nakað ivamál, hvør setast skul-
di í mest krevjandi stovr flokks-
ins, hann var sjálvskrivaður
sum hin evnaríki og nú sum
hin best kendi og umtókta poli-
tikkari Føroyar áttu.

Eitt liv í stóðugum stríði er
lokið, ein maður, sum ongan-
tíð hugsaði um at spara seg
ella at gevast á hondum, hevur
lagt frá sær — heilt til tað sein-
asta var hann virkandi.

Ein ótrúliga ágrýtin og fram-
skygdur maður hevur nú lagt
árarnar inn.

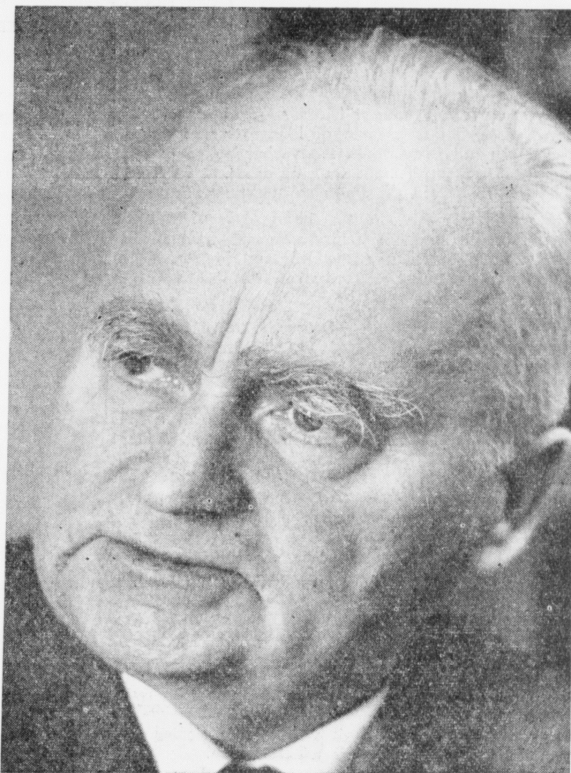
Vit kenna djúpan sakn.

hann ógvuliga lætt við at seta seg
inn í óll tæy mál, hann fekk við at
gera.

Ágrýtin var hann sum fáur, og
trúði altíð at einhvør gongd leið
var at finna, hvussu torført tað
enn kundi sýnast at verða.

Frá ungum árum av trúði Dam
fult út at tað kulturelt kundi skap-
ast nakað her á landi. Umstøðurnar
tá vóru tær allarringastu — fátæk-
domi, har hvør maður hevði meira
enn nokk við at stríðast fyrri dag-
ligum breiði — so her var einki
avlop av arbeiðskraft, sum kundi
halga sær slíkar uppgávur. Men
hetta víkaði ongantið trúgv hans-
ara uppá, at eisini her, vildu vit
vinna á. Í dag kunnu vit óll gleð-
ast um, at her er stórsigur vunin.

At skapa góð kor fyrri teirri ar-
beiðandi fjøldini, hevur Dam verið
slóðarin mikli. Her hevur hann ver-
ið undangongumaður og her var
hann ongantið í iva. Hann trúði
fult út uppá tað fólk, hann livdi
imillum. Arbeiðshugurin og fólk-
-

tílfarið var hitt besta, so vóru vit
fórir fyrri at geva hesum fólk
arbeiðsamboð og arbeiðslikindi,
kundu eins góð kor skapast her í
Føroyum, eins og í øðrum londum.

Tæy veiku og illa stillaðu stóðu
hansara hjarta nær, og her sum á
øðrum økjum spardi hann seg ikki.
Tá tær sosialu lógirnar skuldi fæ-
st ájavnt við hvat tær vóru í Dan-
mark, var tað mangur sum helt, at
vinnulivið í okkara samfelag var
enn óviltið útbyggt til at tað kundi
bera ein so stóran yvirbygning.

Men her var Dam **kompro-
-**

Dátt komu tæy okkum við — tá ið
tæy bórust okkum — deyðsboðini
av P. M. Dam, lögmanni, sjálvt um
tæy kortíni ikki komu óvantað.

Kenslur mínar eru ódávsi í hes-
um sambandi nú enn tá ein stend-
ur yvir fyrri minnum av einum
góðum persónligum vini; saknurin
og missurin av einum góðum po-
litiskum medarbeiðara og parta-
manni kennist eisini svárur, og hjá
javnaðarfólki kemur í sorgini
fram tann ásanann, at teirra besti
maður er farin.

Sitt liv vígdi hann landi og

leysur. Hann sum annars var sam-
ráðingarmaður sum fáur, var her
ikki til at víka.

Hann fekk eisini tað gleði, at
uppliva, at nógv av hesum málum,
sum hann so heitt gekk inn fyrri
blívu loyst so langt sum umstøð-
urnar nú einaferð betingadu.

Eg kenni sjálvandi Dam best sum
partamann og flokksleiðara, tí vit
hava samstarvast í nærum 29 ár á
tingi. Tað vil altíð verða so í ein-
um hvørjum felagsskapi, at menn
sigga ymist uppá hvussu eitt mál

(Framhald á 2. síðu (1))

fólki, og við avreksverkum, sum
eingin annar — hevur hann fingið
navn sitt rist — ikki bert í fæ-
royinga hjørtu, men eisini í søguna,
so leingi føroysk søga verður skriv-
að.

Virkissemi hansara gjørdi tað
náttúrligt, at hann bleiv fremsti
maður í Føroya Javnaðarflokki, og
sum hann á ungum árum var við
til at stovna; og við so dýrum
eginleikum, sum skorpum viti,
hjátagðósku og arbeiðssemi, færdi
hann Føroya Javnaðarflokk fram

(Framhald á 2. síðu (2))